

Hetedik stáció

Gyermekként könnyű volt
hinni. Az élő és a holt
ősök keresztje ott függött
a falakon s a nyakamban.
Nagyanyám halkan
mormolt imáinak
értelmét keresve olykor
órákig ültem a kertben,
a mennyet lesve,
hol a kegyes Atya trónol,
felhőfehér, ápolt kezével
az angyalok és szentek
vegyes kórusának vezényel,
ha jó vagyok, megjutalmaz
dióval, mézzel, aprópénzzel,
és nagylelkűen, két kézzel
szórja áldását rám
és a családra.
Csak évekkal később, mikor árva
maradtam, pattant
el valami az éggel
kötött szövegségben,
s bár az okát még nem értem,
sejtem, én lehettem
a ludas, talán mert
hibából hibába estem,
s gyarló testem

hiába sanyargattam,
mind több lett a vétkem
(én vétkem, én igen nagy vétkem).
Ha most, magányomtól hajtva
néha az égre nézek, újra,
riadtan figyelem, fújja-é
már az angyal számomra a harsonát,
nem kérek többé pénzt,
szerelmet, pazar ruhát,
csak próbálom
felidézni a régi imát,
bízva, hogy nem
későn s talán nem nagyon rosszkor
kiáltom az emlékeimből
összekapart pár sorát:
Mi Atyánk, szabadíts meg
A Gonosztól.